

Zuzana Pospíšilová
KOČIČI
POHÁDKY

Ilustroval
Michal Sušina

bambóok

Zuzana Pospíšilová
KOČIČI
POHÁDKY

Ilustroval
Michal Sušina

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

KOČIČÍ POHÁDKY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6814. publikaci

Ilustrace Michal Sušina
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 104
Vydání 1., 2018

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a. s., 2018
Cover Illustration © Michal Sušina

ISBN 978-80-271-0812-1 (ePub)
ISBN 978-80-271-0811-4 (pdf)
ISBN 978-80-271-0675-2 (print)

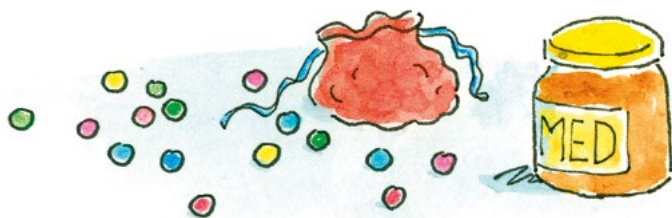
Obsah

Potrestaní zloději	7
Myší oslava	12
Čarodějův učeň	16
Fintilka	20
Vysvobození	25
Záhada ztracených myší	30
Masér	35
Jak Macek vyžrál na čerta	40
Dědictví	45
Až rozkvetou kočky	49
Smůla, nebo štěstí?	54
Kapela	58
Úroda	62
Výměna	67
Láska na první pohled	72
Rýmovník	76
Tuláci	80
Amanda a Zdenka	85
Kouzelnické představení	89
Není kočka jako kočka	94
Kalamita	99

Potrestaní zloději

Jméno kocoura: Erin
Svátek slaví: 24. 4.
Plemeno: americká drsnosrstá
kočka

Kocour Erin si žil naprosto báječně. Nemusel trávit chladné noci na dvorku, protože to byl kocour domácí. Měl nejen svůj vlastní pelíšek, ale dokonce i svůj vlastní pokoj. Tomáš a Lada si s ním hráli, krmili ho samými laskominami a od rána do večera ho rozmazlovali.

Potom ale děti povyrostly a musely začít chodit do školy. Rovnou po škole vždycky pospíchaly do všelijakých kroužků a nakonec musely psát úkoly. Na Erina už jim moc času nezbývalo. Kocourkovi to zpočátku vadilo, ale postupem času si zvykl, že se musí zabavit

sám. Lada s Tomášem si s ním hráli, teprve když měli všechny povinnosti splněné. Kocourek vrátil a užíval si každé pohlázení.

„Večeře!“ zavolala jednoho večera maminka.

„Ještě chvíli,“ snažila se večeri oddálit Lada.

„Ne, ne!“ trvala na svém maminka. „Nebudu to přihřívát znovu!“

Tomáš i Lada se zvedli ze země a odkráčeli za maminkou. Erin je následoval. Měl svůj jídelní kout a při každém jídle dostal taky plnou misku.

„Co byste řekli tomu, kdybychom vyrazili na dovolenou?“

„Jupí, to je super!“ radoval se Tomáš.

„A Erínek pojede s námi?“ zajímalo Ladu.

Maminka se podívala na tatínka a ten rozhodně zavrtěl hlavou.

„Ne, to opravdu nepůjde. Poletíme letadlem a do letadla zvířata nesmí!“

„Škoda,“ zalitovala Lada a podívala se na tatínka pohledem, kterému nikdy předtím neodolal. Tentokrát si ale trval na svém.

„Erin zůstane doma. Pohlídá ho teta Jarka,“ uklidnila děti maminka.

Rodina odletěla na dovolenou a kocour zůstal v domě sám. Teta Jarka za ním chodila jen dvakrát denně. Dala mu jídlo a misku s vodou, vypustila ho na zahradu, ale pak zase pospíchala domů.

Když večer odešla, Erin si vylezl na Tomášovu postel. Přece nebude spát v pelíšku, když může odpočívat na veliké a měkké posteli! Spaní mu ale nevydrželo dlouho. Zaslechl totiž nějaké nezvyklé zvuky. Nejdřív si myslel, že si teta Jarka v domě něco zapomněla, ale za moment už mu bylo jasné, že to není teta Jarka. Slyšel totiž dva mužské hlasy. Honem vyskočil na okno, ze kterého je dobrý výhled na vchodové dveře. Často tam vyhlížel Tomáše s Ladou. Málem z toho okna ale spadl, když zjistil, že se do jejich domu snaží vloupat dva zloději. Bylo mu jasné, že je musí zastavit, že před nimi musí dům uchránit.

„A je to,“ prohlásil šeptem jeden ze zlodějů, když se mu podařilo zámek vylomit.

„Dobře jsme si vybrali,“ pochvaloval si druhý zloděj a při světle baterky se okolo sebe rozhlížel.

„Tak jdeme na to,“ navrhl první zloděj a chtěl se pustit do krádeže.

„Počkej,“ zastavil ho druhý zloděj, „začneme nahore. Přece všechny věci nepotáhneme nahoru! Tady to posbíráme až pak.“

První zloděj přikývl. Asi byl zvyklý poslouchat.

Kocour Erin přemýšlel, co má udělat. Vždyť zloději míří přímo k němu! Seskočil z okenního parapetu a schoval se do bedny s hračkami.

„Slyšel jsi to?“ zarazil se první zloděj.

Druhý nic neslyšel, a tak se dál plížili po schodech nahoru.

Když byli u bedny s hračkami, kocour vyskočil. Nejenže zloděje polekal, ale navíc vysypal i pytlík se skleněnými kuličkami. Ty se rozkutálely po celé místnosti a zamířily ke schodišti. Na dřevěných schodech vydávaly ohlušující rámus. Zloději se polekali a utíkali zpátky. Po kuličkách jim to ale klouzalo, a tak se nakonec začali kutálet stejně jako ty skleněny.

Erin mezi nimi obratně prokličkoval a pak upaloval do kuchyně pro sklenici medu. Otevřel ji a medem pomazal poslední schody. Když se zloději dokutáleli až tam, zůstali na schodišti přilepení.

Jako na zavolanou kolem domu zrovna projížděla policejní hlídka. Policisté si všimli otevřených dveří, a tak na ně chtěli majitele upozornit. Když zjistili, že jsou uvnitř známí zloději, hned si je odvezli s sebou. A Erin? Ten dostal medaili za statečnost.

Myší oslava

Jméno kočky: Beky
Svátek slaví: 10. 5.
Plemeno: sibiřská kočka

Jméno kocoura: Osvald
Svátek slaví: 12. 9.
Plemeno: evropská kočka

Beky se vyhřívala na střeše garáže. Byl krásný slunečný den a ona se po dlouhé zimě nemohla nabažit sluníčka.

„Ahoj,“ pozdravil ji neznámý kocour, který se tam náhodou objevil. Beky se honem postavila. Přece nebude před cizím kocourem ležet!

„Ahoj,“ odpověděla mu opatrně. Nevěděla, co od cizího kocoura může čekat, i když na první pohled vypadal přátelsky.

„Je hezky, že?“ prohodil kocour, aby řeč nestála. Opravdu bylo hezky, to viděl každý.

„Květen je vždycky nejhezčí,“ odpověděla mu Beky.

„Proč myslíš?“ zajímalo kocoura.

„Protože v květnu mám svátek i narozeniny,“ vysvětlila mu Beky.

„Ty máš narozeniny?“ ožil hned kocour. „Tak to je skvělé! Doufám, že uspořádáš nějakou oslavu.“

Beky byla v rozpacích. „Ale já nevím, koho bych měla pozvat. Tedy kromě tebe,“ dodala.

„Neboj, o to už se postarám,“ mávl nad tím tlapkou kocour a pak se představil: „Já jsem Osvald a mám spoustu přátel.“

„Tak tedy v sobotu odpoledne tady,“ souhlasila Beky a už přemýšlela, jaké připraví pohoštění. I Osvald si hned začal dělat seznam hostů, které pozve, a taky chtěl pro Beky připravit překvapení.

Když se rozloučili, zamířil Osvald rovnou k cukrárně. V chladicím pultu byl jeden krásný veliký dort, nazdobený spoustou našlehaného krému. Kocour si hned pomyslel, že ten by Beky jistě potěšil. Postavil se do fronty, a když na něj přišla řada, objednal si přesně takový dort na sobotu.

V sobotu se na střeše garáže sešla spousta koček i kocourů, domácích i zdivočelých. Ovšem všichni měli slušné vychování. Na to Osvald dbal. Nemohl by se kamarádit jen tak s nějakým pobudou.

„Všechno nejlepší, Beky,“ popřál jí za všechny hosty Oswald a Beky z toho byla opravdu dojatá. Takový dort ještě nikdy nedostala. Vlastně nikdy nedostala žádný dort. Maximálně mohla doma vylízat misku od tvarohu nebo kelímek od jogurtu.

Ještě než stačili dort rozkrojit, Oswald vyzval Beky k tanci. Ostatní se buď přidali, nebo si pochutnávali na pohoštění, které Beky přinesla. Byly tam máslové sušenky, rybičky z konzervy, piškoty a taky spousta mléka.

Nezvyklý rozruch na střeše garáže přilákal i myšáka Bena. Dort ho přitáhl stejně jako magnet kovový hřebík. Prokličkoval mezi rozdováděnými kočkami a pak se dortem začal prokousávat. Ben byl mazaný myšák.

Věděl, že daleko bezpečnější bude, když se prokouše doprostřed dortu, aby se uvnitř mohl schovat a pak si to pořádně užít. Povedlo se! Pohodlně se usadil a pak se pomaličku prokousával kolem dokola. Labužnický mlaskal a v jednom kuse měl plnou pusou. Bylo to pro něj jako ten nejkrásnější sen. Nic lepšího totiž ještě nikdy v životě nejedl. I když už měl břicho plné k prasknutí, nemohl přestat jíst. Taková to byla dobrota. Než se nadál, byl dort celý fuč. Z tácu se přestěhoval do myšákova břicha.

„Nedáme si dort?“ zeptal se Osvald a Beky přikývla. Oba se podívali směrem k místu, kde ještě před chvílí dort byl. Místo něj se ale na podnose válel tlustý kocour. Tedy na první pohled to tak vypadalo. Když se na něj chtěl Osvald obořit, vyšlo najevo, že to není kocour, ale drzá myš. Myšák totiž strachy vypísl. To bylo pro všechny kočky a kocoury jako píchnutí vosy. Na nic nečekali a okamžitě se pustili do lovu. Ben se vyděsil. Seskočil ze stolu a snažil se uprchnout dírou, kterou se na střechu dostal, ale za nic na světě se do ní nemohl vejít. Nezbylo mu než kličkovat na střeše garáže, dokud přejedené břicho nevyběhal. Za pár chvil už vypadal jako dřív, a tak vyčerpaný konečně skočil do díry a zmizel.

Beky sice ze svého dortu neochutnala ani kousek, ale i tak se její narozeninová oslava vydařila. Získala totiž spoustu nových přátel.

Čarodějův učeň

Jméno kocoura: Barnabáš
Svátek slaví: 26. 2.
Plemeno: somálská kočka

Na kraji lesa stála chaloupka a v ní bydlel čaroděj. Byl to dobrák, ale samotář. S lidmi si neměl o čem povídat, domácího mazlíčka neměl, a tak se věnoval zdokonalování svého čarodějnického umění. Byl to čaroděj-vynálezce. Vynalézal nová, originální a užitečná kouzla. Díky němu například lidé v lese nebloudili, protože čarodějným lektvarem potřel všechny bludné kořeny. Mohli jste o ně zakopávat, jak jste chtěli, ale nikdy jste nezabloudili.

V nedaleké vesnici žila rodina s malými dětmi. Měli jich opravdu požehnaně, a k tomu ještě domácí zvířata a kousek pole za domem. Když se kočce narodila koťata, radovaly se z toho hlavně děti. Jen co koťátka trochu povyroستla, hrály si s nimi, vozily je v náklad-

ním autě nebo v kočárku. S koťátky byla legrace. Jen kocourek Barnabáš byl tuze nešikovný. Každou chvíli někam spadl. Když vyskočil na okno, shodil květináč. Jakmile se po ubruse vyšplhal na stůl, převrhnul hrneček. Nejenže rozlil mléko, ale hrneček se pádem na zem rozpadl na spoustu malých střepů.

„Takhle to dál nejde!“ zlobil se tatínek, když zakopl o převrácené hrábě, uhodil se a na čele mu naskočila boule. „Ten nešika je nám jen na obtíž. Až se jednou opravdu nazlobím, tak půjde z domu!“

Kocourek Barnabáš z toho byl smutný. Nechtěl být nikomu na obtíž, nechtěl nikoho zlobit, a tak se rozhodl, že se vydá do světa. Možná že se tam své nešikovnosti zbaví. Vydal se první cestou rovnou za nosem, až došel k lesu. Na lesní cestičce narazil na staré dřevěné stavení. Nevěděl, jestli v něm někdo bydlí, a tak se šel podívat blíž. Vyskočil na parapet, ale nikoho uvnitř neviděl. Chvíli si myslel, že je to nějaká opuštěná chalupa, ale když nakoukl i do kůlny, která stála hned vedle, nestačil se divit. Ve světle petrolejové lampy se rýsovala tajemná postava v černém hábitu. Na první pohled bylo jasné, že je to čaroděj. Máchal rukama a od hůlky, kterou držel v ruce, mu létaly drobné jiskřičky. Vypadalo to, jako když drží v ruce obrovskou prskavku.

„Co to tam dělá?“ zajímalo kocourka. Aby lépe viděl, začal se nenápadně přibližovat. Kdyby byl šikovný

jako jeho kočičí sourozenci, nic by se nestalo, ale on nechtěně vrazil do plechové konvičky, která stála na parapetu. Ta rozbila skleněnou výplň v okně, kocourek ztratil rovnováhu a v neohrabaných kotrmelcích se zřítil do místnosti.

Čaroděj se na něj překvapeně podíval. Sehnul se k němu, aby mu pomohl vstát, a přitom na Barnabáše přeskočila jiskřička z čarodějova čarování.

Kocourek byl najednou jako vyměněný. Žádnou pomoc nepotřeboval. Vstal úplně sám. A nejen to. Hned začal čaroději pomáhat s úklidem. Díky kouzelné jiskřičce, která na něj přeskočila, byla jeho nešikovnost rázem pryč. Nejenže byl najednou šikovný, ale do-

konce uměl i čarovat. Stačilo jen na něco pomyslet, a už se to stalo. Zamrzelo ho to rozbité okno. Chtěl škodu nějak napravit, ale nevěděl, jak na to. Chvíli se koukal na rozbité střepey a ony potom samy naskákaly zpátky do okna.

„To je ono!“ zaradoval se čaroděj. Celý život se snažil svými kouzly pomáhat a teď k tomu bude mít svého pomocníka.

„Chceš být můj učeň?“ zeptal se Barnabáše.

Kocourek přikývl. Chtěl na souhlas zamňoukat, ale místo toho promluvil lidskou řečí: „To bych moc rád. Z domu mě vyhnali, protože jsem nešikovný. Nemám kam jít.“

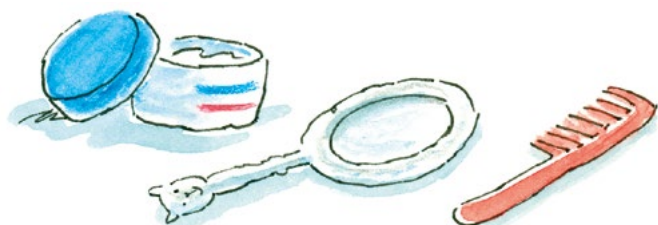
„Teď už nejsi nešika!“ připomněl mu kouzelník.

Kocourka Barnabáše to potěšilo. Pomalu si začínal zvykat na to, že už není nešikovný. U čaroděje se mu moc líbilo, a tak u něj našel svůj druhý domov. Čaroděj se o něj hezky staral, někdy ho přiučil novým čarodějným kouskům a taky ho občas posílal do vesnice, aby tam lidem pomáhal.

Barnabáš se prošel po návsi a hned viděl, co je třeba udělat či spravit. Všiml si děravé střechy a rázem byla spravená. Uviděl paní s těžkými taškami a hned se její tašky samy vznášely ve vzduchu, aby se vydaly na cestu domů. Lidé měli Barnabáše moc rádi. Bylo jim jasné, že jim nejspíš nosí štěstí. Netušili ale, že za to může vlastně hodný čaroděj.

Fintilka

Jméno kočky: Bela
Svátek slaví: 17. 2.
Plemeno: perská kočka

Izabela byla holčička jako všechny jiné. V něčem se ale přece jen lišila. V jednom kuse se dívala do zrcadla a dávala si záležet na tom, aby vypadala dobře. Nemohla si hrát s ostatními dětmi, protože se bála, že by pak měla špinavé šaty, umazané ruce nebo rozcuchané vlasy.

„Tohle se mi nelíbí,“ posteskl si jednou večer tááínek. „Jestli to takhle půjde dál, co z té naší holky vyrostete?“

„Taky se toho bojím,“ povzdychla si maminka. „Jiné holky v jejím věku doma pomáhají, leďacos umějí, ale ona je zahleděná jen sama do sebe a nic jiného ji nezajímá.“